

nok kan forsvare at bruge som Grundlag for en offentlig Undersøgelse. Den ærede Minister sagde til Forsvar for det bestaaende System, at for saa vidt det angik det, at holde de offentlige Fruentimmer i Tømme ved Politibestemmelser, da havde Statskontrollen virket heldigt. Men dertil vil jeg sige, at vi ere jo heller ikke paa nogen Maade Modstandere af, at man træffer Foranstaltninger for at holde ikke blot offentlige Fruentimmer men ogsaa offentlige Mandfolk — det vil jo ikke blive misforstået, hvad jeg dermed mener — i Tømme paa offentlige Steder. Det ere vi heller ikke imod, vort Forslag tilsigter ikke i nogen Maade at svække det offentlige Ret til at holde Orden paa offentlige Steder. Ordensbestemmelser i den Retning ere vi ikke Modstandere af. Men vi mene ganske vist, at hvad der er Ret for den ene, ogsaa er Ret for den anden, og vi mene ikke, at det er retfærdigt kun at anvende det paa de „Fruentimmer“, der gøre Skandale. Vor § 1 rammer og skal — med bevidst Hensigt — ramme lige saa fuldt de Mænd, der gøre det, som de Kvinder, der gøre det, medens det bestaaende Forhold er, at kun Kvinder rammes ved de Politibestemmelser, den Statskontrol, den ærede Minister sigtede til. Og en Ting til holde vi naturligvis fast, og det er, at der er ikke nogen væsentlig Fordel ved at genne disse Skandaler ind i de Kvarterer, hvor de fattige bo, og kun holde dem væk fra de fine Gader eller fra første Parket, naar de dog foregaa i Galleriet. Vi bekende os ganske vist til den Tankegang, at de rige lige saa godt og maaske bedre kunne taale slige Skandaler, fordi de ere bedre værnede imod den Fristelse, der ligger deri, end de fattige ere. Med Hensyn til, hvorledes den anden Side af Statskontrollen har virket, den sanitære Kontrol, da vilde det for mit Vedkommende være Gentagelser, om jeg kom ind derpaa. Jeg skal kun henvise til, hvad vort kongelige danske Sundhedskollegium har udtalt paa Foranledning fra dette Tings Side netop om denne Sag, at det kan ikke bestrides, at den Kontrol, der nu føres, virker befordrende baade paa selve Usædeligheden og derigennem tillige paa den veneriske Smitte. Den ærede Minister sagde, at man skulde vogte sig for Statistik. Ja, det er jo ret mærkeligt. De, der have læst Forhandlingerne i det norske medicinske Selskab, ville ogsaa have set, hvorledes Forsvarerne af Kontrollen deroppe blive bange for det, de før have holdt saa stærkt paa, nemlig Statistikken.

Jeg har intet imod, at man vogter sig for Statistik i den Grad, at man lader den helt ude af Betragtning, thi det er de andre, der ville opretholde disse ganske særlige Undtagelsesbestemmelser, der have Bevisbyrden for, at de skadelige Følger, som alle kunne se, dog opvejes ved den heldige Indflydelse, de have — det er dem, der have Bevisbyrden, og det er dertil, de have brugt Statistikken. Men naar de Herrer nu blive bange for deres Statistik, saa vær saa god, for os kunne de gerne lægge den helt væk. Naar den højtærede Minister sagde, at vi bør afvente Udfaldet af Forhandlingerne i Norge, saa tror jeg dog, at det er at give os selv et Mistillids-votum, som vi ikke have fortjent. Hvad den ærede Minister vil give Regeringen, bliver naturligvis hans Sag, men jeg tror, at vi have Lov at sige for vort Folketings Vedkommende, at vi nok ere i Stand til selv at tage vore Beslutninger uden just at vente, til de ere færdige i Norge, selv om vi tage alt muligt Hensyn til de Forslag og de Tanker, som der gøre sig gældende. Med Hensyn til Husejerne er jeg i det heldige Tilfælde at kunne slutte mig til den højtærede Ministers Udtalelser over for det ærede Medlem for Vinderup (Sveñdsen). Jeg har i øvrigt derom udtalt mig saa udførligt i Fjor, at jeg ikke skal komme tilbage dertil. Jeg tror, det vilde være unyttigt og for en stor Del uretfærdigt, om man vilde gaa strengere frem mod Husværterne, end vi gøre i vort Forslag. Ja, hvis man tror paa Muligheden af overhovedet at kunne genne alle de offentlige Fruentimmer og Mandfolk, som ere deres medskyldige, og i det hele alt det Væsen ud af Kjøbenhavn eller hvilken By eller Landsdel, man tænker paa, hvis man tror, det er muligt at faa alt dette afskaffet, kan man gaa den Vej, men tror man ikke paa Muligheden deraf, mener jeg, det vil være upraktisk, og at det vilde virke uretfærdigt, om man saaledes vilde lægge hele Ansvaret over paa Husejerne. Det burde da i alt Fald kun være, naar Husejerne havde Fordel deraf, altsaa tog højere Leje end sædvanlig, men da kom man meget let ind paa at sætte en Takst for, hvor meget der maatte tages, og det maa dog sikkert alle ærede Medlemmer give mig Ret i, at det var værre end ingen Ting, saa kom man til en Sanktion paa dette Omraade af samme Natur, som den man nu klager over findes paa den anden Side. Naar den ærede Minister talte om, hvilken Skandale det vilde vække i en Landkommune, naar et fordrevet kjøben-